

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 328/2018-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. mája 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej, zo sudcu Miroslava Duriša a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], zastúpeného advokátkou JUDr. Tatianou Polkovou, Na Priekope 174/13, Žilina, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 61 Er 1535/2014, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. marca 2018 doručená sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. Tatianou Polkovou, Na Priekope 174/13, Žilina, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2

Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 61 Er 1535/2014 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti, z jej príloh a vyžiadaného spisu okresného súdu sp. zn. 61 Er 1535/2014 vyplýva, že sťažovateľ je v procesnom postavení oprávneného účastníkom exekučného konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 61 Er 1535/2014 a povereným súdnym exekútorom JUDr. Jozefom Augustínom so sídlom exekútorského úradu v Žiline pod sp. zn. EX 808/2014, predmetom ktorého je vymoženie sumy 105 995,56 € s príslušenstvom od povinnej Slovenskej republiky, konajúcej prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej aj „povinná“).

Sťažovateľ v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu namieta porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prístup k súdu a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní. Svoju sťažnosť odôvodňuje najmä takto:

«Sťažovateľ v záujme dosiahnutia stavu právnej istoty podal návrh na exekučné konanie, pričom Okresný súd Bratislava I dňa 10. 11. 2014 pod č. 5101089416 poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie na základe návrhu oprávneného zo dňa 16. 10. 2014.

... Na podklade návrhu povinnej strany na pojednávaní dňa 29. 10. 2015 exekučný súd povolil povinnému odklad exekúcie do právoplatného skončenia konania o návrhu na obnovu konania vedeného na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 14 C 359/2012.

Exekučný súd rozhodol o povolení odkladu exekúcie na podklade zavádzajúcej informácie povinnej strany, keď v skutočnosti táto nepodala návrh na obnovu konania v merite veci, ale len proti výroku o trovách konania, proti ktorému výroku obnova konania nie je prípustná. Exekučný súd si neoveril pravdivosť tvrdení povinnej strany, ale ihneď na pojednávaní dňa 29. 10. 2015 rozhodol o návrhu na odklad exekúcie. V písomnom

vyhotovení uznesenia dokonca exekučný súd uviedol nesprávne poučenie, podľa ktorého proti uzneseniu o povolení odkladu exekúcie nie je prípustné odvolanie. Napriek nesprávnemu poučeniu sťažovateľ podal odvolanie proti uzneseniu exekučného súdu a na podklade jeho odvolania Krajský súd v Bratislave uznesením z 03. 11. 2016 č. k. 21 CoE/457/2016-177 zrušil uznesenie Okresného súdu Bratislava I č. k. 61 Er 1535/2014-141 zo dňa 29. 10. 2015.

Na tomto mieste sťažovateľ poznamenáva, že uznesením Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 10 C/363/2015-48 z 15. 06. 2016 bol zamietnutý návrh na obnovu konania voči rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 14 C/359/2012-806 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 14 Co/158/2013-848 v časti výroku o trovách konania. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 07. 07. 2016.

Sťažovateľ písomnými podaniami z 21. 07. 2016 a 26. 01. 2017 požiadal exekučný súd o pokračovanie v konaní, na ktoré exekučný súd žiadnym spôsobom nereagoval.

... Sťažovateľ je toho názoru, že dĺžku konania v exekučnej veci je potrebné hodnotiť z pohľadu celkovej dĺžky konania, pretože k stavu právnej istoty dochádza až splnením povinnosti, ktorá bola strane konania uložená právoplatným a vykonateľným rozhodnutím všeobecného súdu. V týchto okolnostiach treba konštatovať, že celé konanie (vrátane konania, v ktorom bol vydaný exekučný titul, pozn.) trvá už 12 a pol roka a na strane sťažovateľa nedošlo k stavu právnej istoty.

Sťažovateľ je toho názoru, že Okresný súd Bratislava I vo veci vedenej pod sp. zn. 61 Er/1535/2014 svojou nečinnosťou porušuje jeho základné právo priznané čl. 48 ods. 2 Ústavy SR... Sťažovateľ je toho názoru, že Okresný súd Bratislava I vo veci vedenej pod sp. 61 Er/1535/2014 porušuje jeho základné právo priznané čl. 6 ods. 1 Dohovoru...

... V tejto súvislosti poukazuje sťažovateľ na celkovú dĺžku konania od podania žaloby ako i dĺžku exekučného konania od podania návrhu na exekúciu dňa 16. 10. 2014.

Neefektívna a nesprávna činnosť súdu spočíva vo vydaní nezákonného rozhodnutia, ktorým bol povolený odklad exekúcie bez náležitého zistenia skutkového stavu vo vzťahu k dôvodom odkladu exekúcie prezentovaným povinnou stranou, ktoré boli zavádzajúce.

S poukazom na aktuálnu judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá vyplýva z rozhodnutí Ištván a Ištvánová proti Slovenskej republike a Komanický proti

Slovenskej republike ale i Grešáková proti Slovenskej republike sťažnosť na prietahy adresovaná predsedovi súdu nie je účinným prostriedkom nápravy.

Podľa názoru sťažovateľa aktuálny stav jeho veci je porušovaním aj jeho práva na súdnu ochranu priznaného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na súd priznaného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Tento názor odôvodňuje sťažovateľ tým, že k stavu právnej istoty dochádza až splnením povinnosti uloženej právoplatným a vykonateľným rozhodnutím všeobecných súdov, pretože „ právo na súd“ by nebolo právom, keby vnútroštátny právny systém dovolil, aby konečné, záväzne súdne rozhodnutie ostalo na ujmu jednej zmluvnej strany neúčinné. Existujúci stav je o to zarážajúci, že povinnou stranou podľa právoplatných a vykonateľných rozhodnutí súdov je Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, pričom neplnením záväzku uloženého právoplatným a vykonateľným rozhodnutím všeobecných súdov sa spochybňuje samotný princíp právneho štátu upravený čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky.»

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1/ Základné právo [REDAKOVANÉ] na prejednanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základne právo priznané čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd na prístup súdu a súdnu ochranu vo veci Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 61 Er/1535/2014 porušené bolo.

2/ Okresnému súdu Bratislava I prikazuje vo veci vedenej pod sp. zn. 61 Er/1535/2014 konať bez zbytočných prietahov.

3/ [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 10.000,- EUR (slovom desať tisíc eur), ktoré je Okresný súd Bratislava I povinný mu vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti nález.

4/ Okresný súd Bratislava I je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia na účet právneho zástupcu JUDr. Tatiany Folkovej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nález.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Sťažovateľ v posudzovanej veci namieta, že postupom okresného súdu ako exekučného súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie, resp. práva na prístup k súdu, ako aj práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní s'ťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú s'ťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil s'ťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú s'ťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti s'ťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde s'ťažnosť nie je prípustná, ak s'ťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je s'ťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nespĺnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nespĺnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní

Sťažovateľ v sťažnosti podanej ústavnému súdu (okrem iného) namieta, že postupom okresného súdu v celom priebehu napadnutého exekučného konania došlo k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pričom okresný súd v súčasnosti na opakované žiadosti sťažovateľa ako oprávneného „o pokračovanie v konaní“ nereaguje.

Ústavný súd z vyžiadaného spisu okresného súdu sp. zn. 61 Er 1535/2014 zistil nasledujúci (doterajší) priebeh napadnutého konania:

1. Dňa 21. októbra 2014 oprávnená Betvia Limited, 66, Old Bakery Street, VLT Valletta, Malta (ďalej len „oprávnená“), podala súdnemu exekútorovi JUDr. Jozefovi Augustínovi, v tom čase so sídlom exekútorského úradu v Trenčíne (ďalej len „súdny exekútor“), návrh na vykonanie exekúcie na vymoženie sumy 105 995,56 € s príslušenstvom od povinnej Slovenskej republiky, konajúcej prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky. Exekučným titulom bol rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 14 C 359/2012 z 22. januára 2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14 Co 158/2013 z 27. mája 2014 (žalobcom v označenom konaní bol sťažovateľ, ktorý pohľadávku z exekučného titulu postúpil oprávnenej, pozn.).

2. Dňa 30. októbra 2014 súdny exekútor podal okresnému súdu žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

3. Dňa 10. novembra 2014 okresný súd poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie v zmysle návrhu oprávnenej na vykonanie exekúcie.

4. Dňa 12. decembra 2014 sťažovateľ podal okresnému súdu návrh na zmenu oprávneného v predmetnom exekučnom konaní (z dôvodu spätného postúpenia pohľadávky z oprávnenej na sťažovateľa, pozn.).

5. Dňa 5. januára 2015 okresný súd uznesením č. k. 61 Er 1535/2014-28 pripustil, aby sa oprávneným v označenom exekučnom konaní stal sťažovateľ.

6. Dňa 5. februára 2015 povinná podala návrh na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. k) Exekučného priadku v znení platnom v tom čase.

7. Dňa 1. júna 2015 okresný súd na účel prejednávania návrhu povinnej na zastavenie exekúcie nariadil pojednávanie na 29. október 2015.

8. Dňa 19. októbra 2015 sťažovateľ doručil okresnému súdu svoje vyjadrenie k návrhu povinnej na zastavenie exekúcie.

9. Dňa 29. októbra 2015 okresný súd na pojednávaní na základe návrhu povinnej uznesením povolil odklad exekúcie až do právoplatného skončenia konania vedeného Okresným súdom Banská Bystrica o návrhu povinnej na obnovu konania sp. zn. 14 C 359/2012 (podanom v časti týkajúcej sa náhrady trov konania, pozn.).

10. Dňa 26. novembra 2015 sťažovateľ podal odvolanie proti uzneseniu okresného súdu o povolení odkladu exekúcie z 29. októbra 2015.

11. Dňa 30. decembra 2015 okresný súd požiadal Okresný súd Banská Bystrica o informácie o stave konania o návrhu povinnej na obnovu konania.

12. Dňa 15. januára 2016 Okresný súd Banská Bystrica oznámil okresnému súdu, že konanie o návrhu povinnej na obnovu konania je vedené pod sp. zn. 10 C 363/2015 a k uvedenému dňu nebolo právoplatne skončené.

13. Dňa 12. septembra 2016 okresný súd predložil spis Krajskému súdu v Bratislave na účel rozhodnutia o odvolaní oprávneného proti uzneseniu okresného súdu o povolení odkladu exekúcie z 29. októbra 2015.

14. Dňa 3. novembra 2016 krajský súd uznesením sp. zn. 21 CoE 457/2016 zrušil uznesenie okresného súdu sp. zn. 61 Er 1535/2014 z 29. 10. 2015, ktorým bol povolený odklad exekúcie. Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil (v podstate) tým, že návrh

povinnej na obnovu konania bol uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 10 C 363/2015 z 15. júna 2016 zamietnutý.

15. Dňa 28. novembra 2016 krajský súd vrátil spis okresnému súdu.

16. Dňa 21. decembra 2016 okresný súd uložil spis „*na lehotu do vrátenia poverenia*“.

17. Dňa 30. januára 2017 sťažovateľ (vzhľadom na zrušenie uznesenia okresného súdu o povolení odkladu exekúcie krajským súdom) požiadal okresný súd o pokračovanie v exekučnom konaní a „*o rozhodnutie o návrhoch povinného v prebiehajúcim exekučnom konaní*“.

Ústavný súd vo vzťahu k tejto časti sťažnosti v prvom rade uvádza, že pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, si osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv neexistujú zásadne odlišnosti, a preto ich namietané porušenie možno preskúmať spoločne (m. m. napr. II. ÚS 55/98).

Pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) ústavný súd vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu“ (IV. ÚS 221/04).

Ústavný súd zdôrazňuje, že základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov súdom sa pritom vzťahuje aj na konanie o výkon rozhodnutia a rozhodovanie súdu v exekučnom konaní (napr. III. ÚS 15/03, III. ÚS 229/04), keďže nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí, vrátane exekúcie vedenej podľa zákona Národnej rady

Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučného poriadku) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) je súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 143/02, IV. ÚS 292/04, III. ÚS 229/04), pričom ústava v čl. 48 ods. 2 takéto konania z povinnosti súdov konať bez zbytočných prietáhov nevyníma. Aj podľa názoru Európskeho súdu pre ľudské práva by právo na súdnu ochranu zostalo iluzórnym, keby vnútroštátny právny poriadok umožňoval, aby konečné súdne rozhodnutie ostalo „neúčinné“ na škodu jednej zo strán. Výkon rozsudku alebo rozhodnutia súdu teda treba považovať aj za integrálnu súčasť procesu v zmysle čl. 6 dohovoru (m. m. III. ÚS 15/03, III. ÚS 125/07).

V kontexte namietaného porušenia práv sťažovateľa garantovaných prostredníctvom čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom (exekučnom) konaní ústavný súd v súlade so svojou stabilnou judikatúrou tiež zdôrazňuje, že pri rozhodovaní o namietanom porušení základného práva účastníka exekučného konania na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (resp. jeho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote) preskúmava postup exekučného súdu len v súvislosti s jeho rozhodovaním o konkrétnom procesnom návrhu, pričom za rozhodujúcu v tomto smere nepovažuje celkovú dĺžku vykonávanej exekúcie. Uvedený prístup vychádza z toho, že príslušný exekučný súd nie je orgánom verejnej moci, ktorý by viedol samotný výkon rozhodnutia podľa Exekučného poriadku, ale jeho právomoc rozhodovať v exekučnom konaní sa realizuje výlučne v prípadoch ustanovených zákonom (Exekučným poriadkom). K prípadným prietahom v exekúcii (vedenej povereným súdnym exekútorom), za ktoré by niesol zodpovednosť exekučný súd, preto môže dôjsť práve a len v prípadoch zákonom predpokladanej ingerencie exekučného súdu do prebiehajúcej exekúcie (III. ÚS 867/2016, m. m. napr. II. ÚS 498/2014, II. ÚS 516/2017).

Z už popísanej chronológie doterajšieho priebehu napadnutého konania vyplýva, že okresný súd v ňom dosiaľ nerozhodol o návrhu povinnej na zastavenie exekúcie z 5. februára 2015. Podľa názoru ústavného súdu však táto nečinnosť okresného súdu (resp. jej dôsledky) v okolnostiach posudzovanej veci nedosahuje takú ústavne relevantnú

intenzitu, že by sama osebe mohla viesť k záveru o porušení základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (resp. jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru). Uvedené ústavný súd konštatuje najmä s ohľadom na skutočnosť, že návrh na zastavenie exekúcie podala protistrana sťažovateľa (povinná), ktorá ním sleduje ochranu svojich vlastných práv a záujmov, z podstaty veci opozičných voči právam a záujmom sťažovateľa ako oprávneného v predmetnom exekučnom konaní. Návrh povinnej na zastavenie exekúcie pritom nemá odkladný účinok, a preto vo veci sťažovateľa po zrušení uznesenia okresného súdu o povolení odkladu exekúcie rozhodnutím odvolacieho krajského súdu poverenému súdnemu exekútorovi z procesného hľadiska nič nebráni v pokračovaní vo vykonávaní exekúcie vedenej na vymożenie judikovanej pohľadávky sťažovateľa ako oprávneného.

Vychádzajúc z uvedených skutočností, ústavný súd konštatuje, že medzi obsahom základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (resp. jeho práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote) a postupom (resp. nečinnosťou) okresného súdu v napadnutom konaní (ktorý dosiaľ nerozhodol o procesnom návrhu protistrany sťažovateľa) tak neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by po prípadnom prijatí tejto časti sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohla viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa, čo zakladá dôvod na odmietnutie tejto časti sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Nad rámec uvedeného záveru ústavný súd, akceptujúc argumentáciu sťažovateľa poznamenáva, že nespochybňuje jeho tvrdenie o tom, že v doterajšom priebehu napadnutého konania okresný súd konal neefektívne, keď zjavne nesprávne rozhodol na základe návrhu o povolení odkladu exekúcie až do právoplatného skončenia konania vedeného Okresným súdom Banská Bystrica o návrhu povinnej na obnovu konania sp. zn. 14 C 359/2012, ktorý podala v časti týkajúcej sa náhrady trov konania. Ústavný súd však zastáva názor, že ide o také pochybenie okresného súdu, ktoré nedosahuje takú intenzitu, že by na jeho základe mohol vysloviť porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V nadväznosti na už uvedené ústavný súd tiež poukazuje na skutočnosť, že v konaniach o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, v ktorých sťažovatelia namietajú porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, v súlade so svojou ustálenou judikatúrou vyžaduje preukázanie podania sťažnosti predsedovi príslušného súdu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“). Takúto sťažnosť totiž ústavný súd považuje za účinný prostriedok ochrany základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), ktorý vzhľadom na subsidiárne postavenie ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd treba využiť pred podaním sťažnosti ústavnému súdu (porovnaj napr. IV. ÚS 153/03, IV. ÚS 278/04). Účinnosť tohto právneho prostriedku ochrany pred zbytočnými prietahmi v súdnom konaní potvrdzuje aj znenie zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorý vo viacerých ustanoveniach zdôrazňuje povinnosť sudcu konať bez zbytočných prietáhov a ustanovuje za také prietahy aj disciplinárnu zodpovednosť [§ 2 ods. 2, § 30 ods. 4, § 52 ods. 1, § 116 ods. 1 písm. b) a § 118 ods. 1 citovaného zákona]. Podobne aj zákon o súdoch v § 64 ods. 1 ustanovuje, že účelom vybavovania sťažnosti je zistiť, či v danej veci boli spôsobené prietahy v konaní. V zmysle prvej vety druhého odseku citovaného zákonného ustanovenia orgán, ktorý vybavuje sťažnosť, je povinný na účel zistenia stavu veci prešetriť všetky skutočnosti. Napokon podľa § 64 ods. 3 zákona o súdoch, ak orgán poverený vybavovaním sťažnosti zistí, že sťažnosť je dôvodná, prijme a zabezpečí vykonanie opatrení na odstránenie nedostatkov, ak je to potrebné, vyvodí za vzniknuté nedostatky voči zodpovedným osobám dôsledky.

Ústavný súd v reakcii na niektoré rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva v ostatnom období korigoval svoju judikatúru týkajúcu sa už uvedeného tak, že na požiadavke využitia prostriedkov nápravy v zmysle § 62 a nasl. zákona o súdoch na orgáne štátnej správy dotknutého súdu v zásade už netrvá, avšak len v prípadoch, keď dĺžka namietaného konania v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu je už *prima facie* zjavne

neprimeraná (napr. IV. ÚS 26/2012, IV. ÚS 93/2012). V konkrétnych, už popísaných okolnostiach posudzovanej veci však podľa názoru ústavného súdu o taký prípad nejde.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti adresovanej ústavnému súdu sám uvádza, že sťažnosť na prieťahy v napadnutom konaní predsedovi príslušného okresného súdu nepodal. Podľa názoru ústavného súdu pritom práve v okolnostiach posudzovanej veci (keď okresný súd po zrušení jeho rozhodnutia o povolení odkladu exekúcie krajským súdom opomenul rozhodnúť o návrhu povinnej na zastavenie exekúcie podanom ešte pred návrhom na odklad exekúcie) by podanie sťažnosti predsedovi okresného súdu (v ktorej by sťažovateľ namietal uvedenú skutočnosť) mohlo byť účinným prostriedkom nápravy vedúcim k odstráneniu pochybenia v postupe okresného súdu v napadnutom konaní. Sťažovateľ pritom vo svojej sťažnosti ústavnému súdu neuvádza, že by inštitút sťažnosti predsedovi súdu nevyužil z dôvodov hodných osobitného zreteľa (poukaz na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, aj vzhľadom na už uvedené východiská ústavného súdu v tejto otázke, takým dôvodom zjavne nie je), a preto je sťažnosť sťažovateľa v tejto časti spôsobilá na odmietnutie aj z dôvodu jej neprípustnosti (podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

Na základe uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti, ako aj z dôvodu jej neprípustnosti.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva na prístup k súdu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní

Sťažovateľ v sťažnosti podanej ústavnému súdu tiež namieta, že v dôsledku porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (resp. práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) došlo postupom okresného súdu v napadnutom konaní aj k porušeniu

jeho základného práva na súdnu ochranu garantovaného prostredníctvom čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jeho práva na prístup k súdu obsiahnutého v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd vo vzťahu k tejto časti sťažnosti uvádza, že v systematike ústavy sú primeraná celková dĺžka, rýchlosť, plynulosť a efektívnosť súdneho konania obsahom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (resp. práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), a nie základného práva garantovaného prostredníctvom čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva na prístup k súdu ako súčasť práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru). Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu prerokovanie veci bez zbytočných prietahov nespadá pod ochranu čl. 46 ods. 1 ústavy, pokiaľ namietané porušenie tohto základného práva nedosahuje takú intenzitu, že s ohľadom aj na ďalšie konkrétne okolnosti daného prípadu by bolo možné uvažovať o odmietnutí spravodlivosti (napr. IV. ÚS 242/07).

Keďže ústavný súd z dôvodov uvedených v časti II.1 tohto uznesenia odmietol sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (ako aj jeho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú aj tú časť jeho sťažnosti, v ktorej v priamej príčinnej súvislosti s porušením označených práv namietal aj porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. jeho práva na prístup k súdu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími procesnými návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. mája 2018